

Arrest

nr. 187 919 van 2 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart op 6 augustus 2013 gehuwd zijn met dhr. U. K. in Afghanistan.

1.2. Op 14 januari 2015 werd dhr. U. K. de status van vluchteling toegekend.

1.3. Verzoekster diende op 6 januari 2016 een aanvraag in bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan), met het oog op het verkrijgen van een visum type D.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde de beslissing op 14 april 2016 uit ter voorlegging van een gelegaliseerde huwelijksakte. Op 5 juli 2016 stelde de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing nogmaals uit ter voorlegging van een gelegaliseerde huwelijksakte.

1.5. Op 4 oktober 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van afgifte van een visum type D. Dit is de bestreden beslissing:

“Beslissingsformulier familiale hergroepering (BEL0075000000000000000000000035933)

Aangemaakt door: H., A. (...)

Cel: RGF-GH: Visa Regr. Familial - Visa Gezinshereniging

Bureau: RGF-GH: Regr. Familial - Gezinshereniging (B)

Ontvangstdatum documenten diplomatieke koffer: 17/02/2016

Gevalideerd door:

H., A. (...)

Attaché

Datum van voorlegging: 04/10/2016

Eindbekrachtiging: 04/10/2016

Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 21/09/2011;

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht;

Overwegende dat in huidig geval de aanvraagster geen enkel document heeft voorgelegd dat de huwelijksband kan aantonen tussen de aanvraagster en de te vervoegen persoon in België.

Overwegende dat tot 2 maal toe bij beslissing tot uitstel werd gevraagd om dit document voor te leggen maar dat noch onze dienst noch de Belgische diplomatieke post hierop enige reactie ontving.

Overwegende dat tot op heden het gevraagde document niet werd voorgelegd. Bijgevolg is het dossier onvolledig en wordt de visumaanvraag geweigerd.

Voor de Staatssecretaris voor asiel en migratie, getekend: A. H. (...), Attaché. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending van artikel 11, §1, zesde lid en artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster betoogt: *“Verwerende partij weigert de aanvraag dus omdat verzoekster geen officieel document in verband met het huwelijk kon voorleggen. Over het bewijs van verwantschap voor aanvragen gezinshereniging van familieleden van vluchtelingen stelt artikel 11 § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet echter: (...). De bestreden beslissing werd louter op grond van het ontbreken van een huwelijksakte genomen, in strijd met artikel 11, §1 lid 2 Vw. Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet schrijft voor: (...). Op basis van bovenstaande wetgeving kan een aanvraag gezinshereniging met een erkend vluchteling, zoals in casu, niet worden afgewezen op basis van het gebrek aan officiële documenten. Andere bewijzen of een aanvullend onderzoek, zoals bijvoorbeeld het feit dat verzoeksters man reeds bij zijn aankomst en asielaanvraag verklaarde gehuwd te zijn, moeten worden aanvaard.*

Deze verklaringen bevinden zich in het administratief dossier. Verwerende partij kon dus de verklaringen van verzoeksters man nakijken. Mocht verwerende partij toch nog hebben getwijfeld, had zij een aanvullend onderzoek kunnen doen. Indien verzoekster niet enkel per foutief e-mailadres was benaderd had zij de akte kunnen voorleggen. Als bewijs hiervan legt zij de akte bij de verzoekschrift voor. Doordat verwerende partij de visumaanvraag van verzoekster afwijst omdat een officiële akte als bewijs van de verwantschap ontbreekt terwijl er ander geldig bewijs voorhanden is, schendt zij artikel 11, §1, lid 6 en artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsprincipe.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij: “Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen elke grondslag missen. Verzoekende partij heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van art. 10bis, § 2 Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt: (...).Terwijl art. 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...).Verzoekende partij dient dan ook, waar zij haar aanvraag indiende in functie van haar voorgehouden Afghaanse echtgenoot, onder meer haar huwelijksband aan te tonen. Verzoekende partij heeft echter nagelaten enig bewijs van huwelijksband voor te leggen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft dan, na reeds twee maal uitstel te verlenen, ook terecht geoordeeld dat het dossier onvolledig is. Verweerder merkt op dat verzoekende partij niet aantoonst dat ten onrechte geen toepassing zou gemaakt zijn van artikel 11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 12bis, §5-6 van de Vreemdelingenwet. Artikel 11, §, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij er ten onrechte vanuit gaat dat de visumaanvraag geweigerd werd om de enkele reden dat door verzoekende partij geen gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd. Verweerder benadrukt dat dit geenszins het enige weigeringsmotief vormt in de bestreden beslissing. (...). Om aanspraak te kunnen maken op een visum gezinshereniging dient verzoekende partij de voorgehouden relatie aan te tonen. Zij faalde echter de op haar rustende bewijslast en liet na enig bewijs voor te leggen. Om die reden weigerde de gemachtigde het visum toe te kennen. De kritiek van verzoekende partij als zou de bestreden beslissing een schending inhouden van artikel 11 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden gevolgd. (...). In casu beschikt verzoekende partij over de mogelijkheid tot het voorleggen van officiële documenten, maar liet zij na dit te doen. Zij heeft in haar aanvraag zich niet beroepen op een onmogelijkheid tot het voorleggen van officiële documenten. Zij heeft evenmin voorgehouden dat de verklaringen in de asielprocedure van haar beweerde echtgenoot, als bewijs moesten gelden. Evenmin heeft zij gevraagd met andere stukken rekening te houden of om te worden gehoord. Zij heeft nooit voorgehouden in de onmogelijkheid te verkeren officiële documenten voor te leggen, maar heeft integendeel frauduleuze documenten voorgelegd. De a posteriori verklaringen van verzoekende partij doen dan ook geen afbreuk aan de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekende partij is derhalve niet ernstig daar waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening diende te houden met ‘andere geldige bewijzen’ dan wel een onderhoud diende te organiseren met de verzoekende partij. De kritiek van verzoekende partij kan geenszins worden aangenomen.”

2.3. In essentie betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet schendt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van verzoekster op 14 januari 2015 werd erkend in de hoedanigheid van vluchteling. Uit het dossier blijkt ook dat verzoekster in augustus 2013 is gehuwd met K. U., dit is door de echtgenoot van verzoekster verklaard naar aanleiding van diens asielaanvraag. De verwerende partij betwist dit gegeven an sich niet. Uit het administratief dossier blijkt nog dat de visumaanvraag wordt behandeld aan de hand van een “beslissingsformulier gezinshereniging artikel 10/10bis, §2 W. 15/12/80”. Bovendien voegt verzoekster een gelegaliseerde huwelijksakte bij haar verzoekschrift.

Het staat derhalve buiten kijf dat verzoekster onder toepassing van artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet valt. Deze bepaling luidt: “In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie”. Artikel 30 van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

Met artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft de wetgever een speciale uitzonderingsregel op de algemene regel in het leven geroepen, specifiek bedoeld voor verzoekster in casu, zijnde de echtgenote van een erkende vluchteling. De beslissing die de visum gezinshereniging weigert mag niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

In de nota benadrukt verweerder dat het ontbreken van een gelegaliseerde huwelijksakte niet het enige weigeringsmotief vormt in de bestreden beslissing, vervolgens citeert zij de bestreden beslissing waarbij zij de woorden *“geen enkel document heeft voorgelegd”* als geselecteerde tekst in het vet weergeeft.

Deze stelling kan niet worden gevolgd. De bestreden beslissing begint met een verwijzing naar artikel 27 van het Wetboek van internationaal privaatrecht, waarbij de verwerende partij aangeeft dat een erkende buitenlandse akte dient te worden neergelegd. Verder in de bestreden beslissing wordt gesteld dat tot tweemaal toe werd gevraagd *“om dit document”* voor te leggen. *“Dit document”* kan in de context van de bestreden beslissing niet anders worden begrepen als een erkende buitenlandse akte in de zin van artikel 27 van het Wetboek van internationaal privaatrecht en kan derhalve niet slaan op *“geen enkel document”*, zoals de verwerende partij in de nota tracht uit te leggen.

De Raad stelt, samen met verzoekster, vast dat de bestreden beslissing uitsluitend is gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen. Deze vaststelling volstaat om te concluderen dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2016 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC